Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţa

(12 ianuarie)

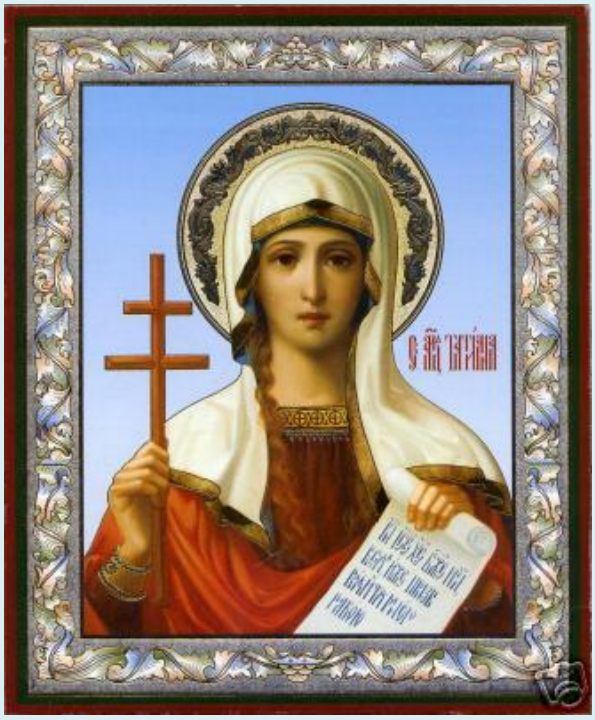

Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţa (12/25 ianuarie):

https://www.academia.edu/45061786/Sf%C3%A2nta_muceni%C5%A3%C4%83_Tatiana_diaconi%C5%A3a_12_25_ianuarie_

https://archive.org/details/sf.-muc.-tatiana/mode/thumb

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-muc-tatiana

****

Troparul Sfintei muceniţe Tatiana, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Tatiana, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea mărit.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind înfrumuseţată cu lumini mucenicești, stai înaintea prea curatului tău Mire, muceniţă, cerând să fie izbăviţi de greşelile pierzătoare de suflet cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nicidecum nu ai băgat în seamă, muceniţă, avuţia cea stricăcioasă, căutând cu osârdie în ceruri pe cea nestricăcioasă, care rămâne de-a pururea şi bucurându-te ai răbdat chinurile mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spre chinuri, spre dureri şi spre bătăi de multe feluri ai venit, fără de temere, muceniţă, că ai avut întru ajutor harul Mântuitorului, care te-a întărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut Izvorul nepătimirii, tămăduieşte-mă pe mine, cel ce sunt rănit de patimi şi din focul cel veşnic mă smulge, Ceea ce singură eşti de Dumnezeu dăruită cu har, Fecioară.

Catavasie: Fundul adâncului l-a descoperit şi pe uscat pe ai Săi i-a trecut, întru acelaşi acoperind pe potrivnici, Domnul, cel tare întru războaie, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei, că s-a veselit duhul meu a cânta: nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Furtuna chinurilor împresurându-te, nu a putut clătina turnul inimii tale, prea lăudată, că era întărit de piatra dragostei lui Hristos, către care strigai: nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a purtat neputinţa oamenilor a într-aripat neputinţa ta, cu puterea Sa. Pentru aceasta ai trântit la pământ, muceniţă, pe diavol, ca pe un neputincios, strigând cu credinţă: nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Uscat-ai râurile nelegiuirii cu nevoinţele sângiurilor tale, fericită. Iar acum te îndulceşti de râul desfătării şi locuieşti în Lumina cea neînserată, strigând: nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Zămislirea şi naşterea ta sunt mai presus de cuvânt. Că ai născut pe Cel ce a făcut veacurile cu cuvântul, care a izbăvit din înşelăciune marginile lumii, Fecioară nenuntită; pe care roagă-L, totdeauna, ca să ne mântuim noi.

Catavasie: Domnul, cel ce dă cârmuitorilor noştri tărie şi înalţă fruntea unşilor Săi, S-a născut din Fecioară şi vine către Botez. Deci credincioşii să-I strigăm: nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept, afară de Tine, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine...

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumoasă statornicie sufletească având Sfântă muceniţă Tatiana şi frumuseţea dreptei cinstiri de Dumnezeu, încă şi strălucind în chip minunat de lumina muceniciei, îşi dobândeşte, ca prieten, pe Mirele cel curat.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe nelegiuiţii cei ce îţi sfâşiau obrazul cu ghiare de fier, în chip nevăzut îi chinuiau

Îngerii cereşti, trimişi fiind de Dumnezeu, spre ajutorul tău, muceniţă, care s-au minunat de răbdarea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Propovăduind pe Hristos după Lege, ai biruit pe cei fărădelege şi te-ai adus Lui jertfă fără prihană, bine primită şi prea desăvârşită, strigând: pe Tine iubindu-te, Mântuitorule, mă jertfesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Către liman liniştit îndreptează-mă, dumnezeiască Mireasă Preasfântă, că furtuna şi valul păcatului mă viscolesc, aţâţat cumplit de vânturile duhurilor cele viclene, care mă necăjesc.

Catavasie: Auzitu-s-a, Doamne, glasul Tău, care ai zis: glasul celui ce strigă în pustiu, când ai tunat peste ape multe, mărturisind Fiului Tău, cu totul fiind de faţă, iar prin Duhul a strigat: Tu eşti Hristos, Înţelepciunea şi Puterea lui Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zăceau în întuneric şi mântuirea celor deznădăjduiţi Tu eşti, Hristoase, Mântuitorul meu şi la Tine mânec, Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta, că nu ştiu alt Dumnezeu afară de Tine.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frica de Dumnezeu primind-o în pântecele cugetului tău, ai născut minunat duh de mărturisire mântuitoare şi de mucenicie, ceea ce eşti cu cuget viteaz şi te lupţi cu putere şi biruieşti puterile celor potrivnici.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceea ce s-a unit cu Tine, prin Nepătimire, urmând cu credincioşie cinstitei şi fericitei Tale Patimi, Dătătorule de viaţă, Hristoase, rabdă de bunăvoie să i se taie mădularele, strigând: alt dumnezeu, afară de Tine, nu ştiu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plină de bucurie fiind, reverşi raze strălucitoare de lumină, din făclia Duhului Sfânt şi luminezi inimile credincioşilor, risipind întunericul păcatului, muceniţă a lui Hristos, purtătoare de biruinţă, prea cinstită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Norule cel luminos al Soarelui, luminează-mi mie lumina care să mă elibereze de întunericul păcatelor mele. Dă-mi mână de ajutor mie, celui ce sunt căzut în noroiul păcatelor; ridică-mă de unde zac, că tu Singură ai pricinuit îndreptarea lui Adam cel căzut.

Catavasie: Iisus, Începătorul vieţii, vine să dezlege osânda lui Adam celui întâi zidit; iar curăţire, ca Unui Dumnezeu, netrebuindu-I, pe cel căzut îl curăţeşte în Iordan, întru care omorând vrajba, dăruieşte pacea, care covârşeşte toată mintea.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când a cunoscut cinstita muceniţă că ai fost întins pe lemn, Hristoase, a răbdat spânzurarea şi sfâşierea trupului, pentru dragostea Ta, Atotputernice.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sălbaticele fiare s-au ruşinat de tine, când te luptai bărbăteşte înaintea mulţimilor adunate, ca altădată Sfânta Tecla, întâia muceniţă, a cărei râvnă ai avut-o, pururea fericită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Venind lângă tine Îngerii cereşti, în mijlocul temniţei, te-au acoperit de lumină, uşurându-te de dureri şi mărindu-te ca pe o mieluşea a lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din toate neamurile te-a ales pe tine, podoaba lui Iacob, pe care te-a iubit Făcătorul, Preacurată şi din tine răsărind, S-a arătat.

Catavasie: Glasul Cuvântului, sfeşnicul Luminii, luceafărul mergător înaintea Soarelui, în pustiu strigă tuturor popoarelor: pocăiţi-vă şi mai înainte vă curăţiţi; că de faţă stă Hristos, izbăvind lumea din stricăciune.

Condac, glasul al 4-lea: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Luminat-ai strălucit întru pătimirea ta, răbdătoare de chinuri, ceea ce te-ai înroşit în sângiurile tale şi ca o frumoasă porumbiţă, către cer ai zburat, Sfântă muceniţă Tatiana. Roagă-te deci pentru cei ce pururea te cinstesc pe tine.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceea ce eşti nebiruită, cu bărbăţie ai îndurat prea cumplita tăiere a sânilor; iar cu foc din cer ai ars, muceniţă, pe cei ce nu voiau să se închine lui Dumnezeu; pe care toată făptura slăvindu-L, Îl laudă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând în inimă dumnezeiescul foc al dragostei Tale, Hristoase, cea prea lăudată, de focul cel asemenea cu dânsa rob nu s-a temut, asemănându-se la bărbăţie şi la virtute cu tinerii de odinioară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sălbăticia fiarelor s-a supus ţie şi de gurile largi deschise ale leilor ai scăpat nevătămată, mărindu-te pe tine Dumnezeu, pe care L-ai slăvit împlinind Patimile Lui în trupul tău, prea lăudată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut nouă Viaţa cea în Ipostas, care pe moarte cu moartea în chip vădit a pierdut-o, omoară patimile trupului nostru, ale celor ce te cinstim pe tine cu credinţă curată, ca pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea mărită.

Catavasie: Pe tinerii cei bine credincioşi, care au intrat în cuptorul cel cu foc, suflând duhul cel răcoritor şi pogorârea dumnezeiescului înger, nevătămaţi i-a păzit. Pentru aceea, în văpaie răcoriţi fiind, cu mulţumire cântau: Prea lăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat de demult în Babilon. Pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu picioare sprintene, ca într-o grădină verde dănţuind, cântau: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobită fiind cu fapte bune, te-ai înfrumuseţat cu frumuseţile muceniciei şi te-ai logodit cu Mirele cel mai frumos decât toţi oamenii, strălucind cu frumuseţea nemuririi, Sfântă Tatiana, de Dumnezeu insuflată.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu liturghisitorii cei fără de trup, ai prea mărit în închisoare pe Făcătorul, strălucind cu mărirea dumnezeieştii străluciri şi rămânând neapropiată de toţi cei ce erau ţinuţi de întunericul înşelăciunii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi Sfântul Duh, Domnul.

Zdrobirea mădularelor tale a slăbit meşteşugurile vrăjmaşului şi scurgerea sângiurilor a uscat pâraiele cele cumplite ale necredinţei, arătându-se nouă noian de minuni, prea fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Izbăveşte-ne şi te milostiveşte spre noi, ceea ce ai născut mai presus de cuvânt pe Milostivul Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ridicând de la noi arsurile cugetelor şi zăduful patimilor, cu rugăciunile tale, curată Maică Fecioară.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Taină minunată a arătat cuptorul Babilonului, care a izvorât rouă. Că în valurile sale vrea să primească Iordanul pe Focul cel netrupesc şi îngăduie pe Ziditorul, cel ce Se botează cu Trupul, pe care Îl binecuvântează popoarele şi Îl prea înalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După chinurile cele mai multe, cumplitul judecător te-a supus pe tine, muceniţă, la osânda sabiei; iar urcarea ta la cer Cetele îngereşti au întâmpinat-o cu loviri din palme. Şi Hristos te-a încununat cu dreapta cea atotputernică pe tine, ca pe una ce te-ai luptat după Lege.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu cetele cele prea luminate ale mucenicilor te-ai sălăşluit, apropiindu-te şi mai vădit de Dumnezeu; şi priveşti cele ce văd îngerii. Iar ca o fecioară, mireasă, locuieşti în cămara Mirelui tău, curată, rugându-te să se mântuiască cei ce cu dragoste te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvor pecetluit şi grădină închisă, podoabă cinstită şi sfinţită, mireasă a lui Hristos nestricată, jertfă şi prinos, mieluşea şi frumoasă porumbiţă a Stăpânului tuturor, te propovăduim, pe tine, Sfântă muceniţă Tatiana.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce primeşti glasurile celor ce cu căldură cer ajutor de la tine, care eşti singura scăpare a credincioşilor, izbăveşte, Stăpână, milosteveşte-te şi păzeşte de pagubă şi

de toată asuprirea neamurilor pe cei ce cu dragoste şi cu credinţă pururea te măresc.

Catavasie: Nu izbuteşte nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci se întunecă şi mintea cea mai presus de lume să cânte ţie, de Dumnezeu Născătoare. Însă, fiind bună, primeşte credinţa; că ştii râvna noastră cea dumnezeiască; că tu creştinilor eşti ocrotitoare, pe tine te mărim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Pe urmele Iubitului tău urmând, cinstită muceniţă Tatiana, cu osârdie ai râvnit morţii Aceluia şi Patimii celei curate. Pentru aceasta ai dobândit Cămara cea Cerească, purtând cunună nestricată, după vrednicie şi mărire nepieritoare.

Sedelna prazniculuiBotezului Domnului, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ploaia cea mare vine către râul Iordan, vrând să Se Boteze cu Trupul, către care dumnezeiescul Înaintemergător, înspăimântându-se, zicea: cum te voi boteza pe Tine, Cel ce nu ai nicidecum întinăciune? Cum voi întinde dreapta mea spre creştetul de care tremură toate?

***

Sfânta muceniţă Tatiana s-a născut în Roma cea veche, din părinţi de neam mare, pentru că tatăl său a fost de trei ori antipat, însă bine credincios creştin şi temător de Dumnezeu, păzind în taină sfânta credinţă, în care şi pe fiica sa, adică pe Sfânta Tatiana, a crescut-o cu bunăcuviinţă şi frică de Dumnezeu, învăţând-o şi dumnezeieştile cărţi.

Venind aceasta în vârstă şi nevrând să se însoţească cu bărbat, îşi petrecea în feciorie şi curăţie viaţa, pentru că s-a făcut mireasă lui Hristos, fiind rănită de dragostea Lui şi Aceluia şi slujea ziua şi noaptea, omorându-şi trupul în post şi rugăciuni şi robindu-l duhului. Apoi s-a învrednicit de slujbă bisericească pentru viaţa sa îmbunătăţită şi slujea lui Dumnezeu îngereşte, deşi era în trup; după

aceea, cu mucenicească cunună a încununat Hristos Dumnezeu pe mireasă Sa, a cărei pătimire a fost astfel:

Fiind ucis de romani prea nelegiuitul împărat al Romei, Antonin Eliogabal (218-222), al cărui trup a fost târât spre batjocură prin cetate, aruncat în râul Tibru; după dânsul a fost ridicat la împărăţie tânărul copil Alexandru Sever (222-235), care era numai de 16 ani.

Acela avea mamă creştină, numită Iulia Mamia, de la care învăţase a cinsti pe Hristos, însă nu cu dreaptă credinţă, că nici pe idoli nu-i lepăda, ci se închina lor ca unor vechi zei ai Romei, având în palatele sale şi chipul lui Hristos şi pe al necuratului Apolon, pe al lui Avraam, cel din legea veche, şi al lui Orfeu cel elinesc, precum şi alţi idoli.

Drept aceea, Alexandru nu prigonea pe creştini, ca cel născut din maică creştină, însă antipaţii şi eparhii lui făceau mare răutate credincioşilor; căci din pricina tinereţii lui, cârmuirea împărăţiei era încredinţată unora din boieri, între care mai întâi era Ulpian, eparhul cetăţii, aspru din fire şi mare vrăjmaş al creştinilor.

Aceia, ocârmuind toate în numele împărătesc, trimiteau porunci pretutindeni, ca "galileenii" (aşa numeau ei pe creştini) cu chinuri şi cu moarte să fie siliţi la închinarea zeilor romanilor; şi erau aleşi spre pierderea creştinilor cei mai cumpliţi slujitori idoleşti: Vitalie, comitul, Vas Cubicolariu şi Caius Domesticus. Şi se vărsa ca apa sângele creştinilor, fără cruţare, atât în Roma, cât şi în toate părţile stăpânirii romane.

Într-acea vreme, Sfânta fecioară Tatiana, diaconiţa Bisericii Romei, a fost prinsă de cei necredincioşi şi adusă în capiştea lui Apolon, să se închine acestuia. Ea însă s-a rugat lui Hristos, Dumnezeul său, şi îndată s-a făcut cutremur, încât a căzut idolul, zdrobindu-se în bucăţi; apoi a căzut şi o parte din templu şi a ucis pe mulţi dintre necredincioşii care erau acolo înăuntru, precum şi pe slujitori; iar diavolul care locuia în idol, răcnind cu mare glas, a fugit cu tânguire din locul acela, auzind toţi chiotul lui şi văzându-l fugind în întuneric, prin văzduh.

Atunci păgânii au dus-o la judecată şi la chinuire; dar mai întâi au bătut-o fără milă peste obraz slujitorii tiranilor şi apoi i-au scos ochii cu undiţele. Multă vreme fiind chinuită, chinuitorii au slăbit, pentru că sfânta era înaintea celor ce o băteau ca o nicovală tare, încât cei ce o chinuiau aveau dureri mai mari decât muceniţa; ba încă şi de îngerii, care stăteau nevăzuţi lingă dânsa, erau loviţi peste obraz. Deci strigau

către judecătorul cel fără de lege, rugându-l să le poruncească să înceteze a chinui pe nevinovata fecioară, fiindcă singuri spuneau că primesc mai multă muncă decât dânsa.

Iar ea se ruga lui Dumnezeu pentru chinuitorii ei, să le dea cunoştinţa adevărului; şi a fost auzită, pentru că li s-a arătat o lumină cerească, şi ochii lor cei sufleteşti deschizîndu-li-se, au văzut patru îngeri înconjurând pe sfântă, apoi au auzit un glas din cer care venea spre sfântă, şi au căzut la pământ înaintea ei, zicând: *"Iartă-ne, slujitoarea adevăratului Dumnezeu, iartă-ne de cele ce ţi-am făcut fără de voie"*. Deci, au crezut în Hristos, fiind opt la număr, şi s-au botezat în sângele lor; căci au fost chinuiţi cumplit, pentru mărturisirea lui Hristos şi li s-au tăiat capetele cu sabia.

Într-altă zi, judecătorul cel nedrept şezând în divan, a pus iarăşi de faţă la întrebare pe Sfânta fecioară Tatiana, care a stat înainte întreagă şi sănătoasă cu trupul, având faţa luminată şi ochii veseli, dar neputând cu cuvinte s-o înduplece la idoleasca jertfă, a poruncit s-o dezbrace şi să-i taie trupul cu brice. Feciorescul ei trup era alb ca zăpada şi când o atingeau cu bricele, curgea din răni lapte în loc de sânge şi ieşea o mireasmă plăcută ca dintr-un vas de aromate.

Sfânta, ridicându-şi ochii spre Mirele său Hristos, se ruga în chinuri. Apoi au întins-o la pământ, în chipul crucii, şi mai mult au bătut-o cu toiagul, ostenind şi schimbându-se mulţi slujitori; pentru că îngerii lui Dumnezeu, ca şi mai înainte, stând acolo nevăzuţi, loveau pe cei ce băteau pe sfânta şi slujitorii adevereau aceasta că sunt bătuţi de o mână nevăzută cu vergi de fier, pentru care au murit nouă dintr-înşii, fiind ucişi de mâna îngerilor, iar ceilalţi au căzut zdrobiţi abia cu viaţă; iar sfânta batjocorea pe judecător şi pe chinuitorii ei, defăimând pe idolii lor.

După aceasta, trecând ziua, au aruncat-o în temniţă, unde toată noaptea rugându-se şi cântând, lumina cerească o acoperea şi îngerii lui Dumnezeu cântau împreună cu dânsa; iar a doua zi, scoţând-o iarăşi la judecată, se arăta cu corpul mai sănătoasă şi cu faţa mai frumoasă ca mai înainte, încât s-au mirat toţi, deşi cu cuvinte amăgitoare o îndemnau să se plece la un gând cu ei şi să aducă jertfă Artemizei, zeiţa lor cea mare.

Sfânta fecioară se arătă ca şi cum s-ar fi învoit cu sfatul lor şi o duseră cu slavă în templul Artemizei; dar diavolul cel ce locuia în idolul acesta, înţelegând venirea Tatianei, cu glas mare a strigat: *"Vai mie! Vai mie! Unde voi fugi de la Duhul Tău, Dumnezeule al cerului, pentru că foc din cele patru unghiuri ale templului mă izgonesc"*.

Când s-a apropiat sfânta de templu, a făcut semnul Sfintei Cruci şi, ridicându-şi ochii în sus, s-a rugat lui Dumnezeu, şi îndată s-au făcut fulgere şi un tunet înfricoşat, apoi căzând foc din cer, a ars templul şi idolul împreună cu slujitorii; iar jertfele le-au prefăcut în cenuşă şi mulţi din popor au căzut morţi, fiind loviţi de trăsnet. Pentru aceasta, au dus-o în divan şi acolo au spânzurat-o, şi cu unghii de fier au însîngerat-o; atunci şi sânii ei au fost rupţi cu acele fiare. Apoi, aruncând-o din nou în temniţă, îngerii lui Dumnezeu cu lumina cerească au venit iarăşi la dânsa şi, tămăduind-o de rane, au făcut-o sănătoasă, fericindu-i pătimirea ei cea bărbătească.

A doua zi a fost dată spre mâncare unui leu înfricoşat, în privelişte, care, văzând-o, a început a se gudura şi a-i mângâia picioarele. Când l-au luat pe leu din privelişte şi-l duceau la locul său, s-a repezit pe neaşteptate la un boier cinstit, anume Eumenie, şi l-a ucis pe loc.

Apoi iarăşi au spânzurat pe Sfânta Tatiana şi mai cumplit au zgâriat-o; iar chinuitorii ei erau loviţi şi omorâţi de îngeri nevăzuţi. După aceea, aruncând-o în foc, focul nu ardea, pentru că îşi potolea puterea sa arzătoare, cinstind pe roaba lui Hristos. Toate aceste preamărite minuni se socoteau de păgâni nu ca puteri ale lui Hristos, ci ca vrăjitorie. Deci, i-au tuns părul capului ei, pentru că ziceau că în perii săi are farmece, care o apără de orice vătămare.

După tăierea părului, au închis-o în templul lui Jupiter, pentru că li se părea că de acum nu mai poate să facă nici un rău idolului lor, de vreme ce, odată cu părul s-au luat de la dânsa şi vrăjile. ***Sfânta a petrecut în acea închisoare două zile, cu lumina cea obişnuită ce venea din cer strălucind, mângâindu-se de îngeri.*** A treia zi au venit slujitorii cu poporul, vrând să aducă jertfă zeului Jupiter. Când au deschis templul, au văzut pe idolul lor căzut la pământ şi sfărâmat ca praful; iar sfânta se veselea în Hristos, Dumnezeul său.

Atunci au dus-o iarăşi la divan şi, neştiind judecătorul ce să-i mai facă, a pedepsit-o cu moartea şi i-a tăiat sfântul cap, împreună cu al tatălui său, pentru că l-au dovedit că este creştin, după ce mai întâi l-au scos din dregătoria sa şi i-au luat averile; apoi, osândindu-l la moarte prin tăiere, a murit pentru Hristos, împreună cu sfânta sa fiică.

Şi amândoi au primit cununile mucenicеşti de la Hristos Dumnezeu, căruia I se cuvine mărire, în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Tatiana fecioară şi a celor împreună cu dânsa)